

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 2785/19
14.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судије Милице Милановић Траиловић и судије Данијеле Дукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Радња за АА, предузетник ..., ул., кога заступа Мишо Добријевић, адвокат из Београда, ул. Зрењанински пут бр. 98 Ђ, против туженог PORSCHE LEASING SCG доо Београд, ул. Зрењанински пут бр. 11, кога заступа Миломир Ћирић, адвокат из Београда, ул. Булевар краља Александра бр.300, ради стицања без основа, вредност предмета спора 96.949,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 13 П 1514/18 од 12.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 14.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду 13 П 1514/18 од 12.03.2019. године.

II ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу исплати износ од 24.042,60 динара са законском затезном каматом од 12.11.2008. године до исплате. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу исплати износ од 72.659,73 динара са законском затезном каматом на износе и за периоде ближе наведене у овом ставу изреке. Ставом III изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка у износу од 48.000,00 динара.

Благовременом жалбом тужилац побија наведену пресуду због битне повреде одредаба поступка и погрешне примене материјалног права. Истиче да је суд пропустио да примени релевантне одредбе Закона о облигационим односима, те да нису правилно примењене одредбе закона којим је уређен уговор о лизингу. Наводи да тужени није тужиоцу презентовао структуру трошкова обраде уговора, те да обрада уговора представља редовну делатност туженог, поводом које тужени нема посебне трошкове. Указује да тужени није поштовао одредбе подзаконских аката којима је уређена његова делатност, услед чега је обавеза тужиоца остала неодређена. Предлаже да Привредни апелациони суд преиначи побијану пресуду или да исту укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Одговором на жалбу тужени оспорава све жалбене наводе тужиоца и предлаже да се жалба одбије, а првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба тужиоца није основана.

У поступку доношења првостепене пресуде није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца у износу од 96.949,00 динара са припадајућом законском затезном каматом на име враћања стеченог без основа.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда парничне странке су закључиле Уговор о лизингу бр. дана године, и то тужени као давалац лизинга, а тужилац као прималац лизинга, при чему је предмет лизинга путничко возило. Тужени је обрачунао и наплатио тужиоцу износ од 24.290,06 динара на име трошкова обраде уговора. Првостепени суд даље утврђује да су саставни део уговора план отплате и обрачун лизинг накнаде/трошкова, у који су укључени и трошкови обраде уговора, обухваћени ефективном каматном стопом од 13,35%. Из садржине Општих услова пословања првостепени суд утврђује да је у чл. 8.3. предвиђена обавеза примаоца лизинга да даваоцу лизинга накнади трошкове сваке опомене послате препорученом пошљицом, а из налаза и мишљења вештака, суд утврђује да је тужилац туженом на име опомена платио износ од 72.659,73 динара. Оценом изведених доказа првостепени суд закључује да одредбе уговора о лизингу, којима је предвиђена обавеза плаћања трошкова обраде уговора и трошкова опомене, нису супротне принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима, услед чега тужбени захтев одбија у целини.

На утврђено чињенично стање, а имајући у виду и наводе парничних странака изнете током поступка, првостепени суд је правилно применио материјално право када је тужбени захтев за исплату новчаног износа одбио, претходно оциенивши да одредбе уговора о лизингу, којима је предвиђена обавеза плаћања трошкова обраде уговора и трошкова опомене, нису ништаве. Чланом 2. Закона о финансијском лизингу („Сл. гласник РС“ бр. 55/03 и 61/05), који је био на снази у време закључења предметног уговора, дефинисан је појам уговора о лизингу, као и узајамна права и обавезе уговорних страна. Даље је чланом 7. истог закона регулисан појам лизинг накнаде, као и мерила за утврђивање висине лизинг накнаде. Овим законским одредбама, као и осталим одредбама Закона о финансијском лизингу, није предвиђена забрана даваоцу лизинга да обрачунава друге трошкове поводом услуга које пружа. Наведено произлази и из члана 13е. закона, којим је предвиђено да Народна банка Србије прописује минималне услове на основу којих давалац лизинга закључује уговоре о лизингу у складу са овим законом, као и начин исказивања лизинг накнаде и других трошкова који настају закључењем уговора о лизингу. Право даваоца лизинга да обрачунава одређене трошкове поводом закључења уговора о лизингу произлази и из Одлуке Народне банке Србије о минималним условима за закључење уговора о финансијском лизингу и о начину исказивања лизинг накнаде и других трошкова који настају закључењем тог уговора („Сл. гласник РС“ бр. 4/06, 64/06) која је важила у време закључења предметног уговора. Наведеним подзаконским актом у тачки 2. став 5. дефинисан је појам других трошкова који настају закључењем уговора о лизингу, које поред осталих чине и трошкови обраде захтева и други трошкови који настају у реализацији посла финансијског лизинга. Тачком 3. ове одлуке прописана је обавеза даваоца лизинга да лизинг накнаду и друге трошкове искаже кроз обрачун лизинг накнаде и тих трошкова.

Првостепени суд правилно полази од одредаба Закона о финансијском лизингу и Одлуке о минималним условима за закључење уговора о финансијском лизингу и о начину исказивања лизинг накнаде и других трошкова који настају закључењем тог уговора, па закључује да тужени има право да приликом закључења уговора о лизингу наплати од корисника лизинга трошкове обраде захтева. У складу са цитираним подзаконским актом, тужени је био у обавези да корисника лизинга обавести о свим елементима уговора о лизингу, укључујући и износ трошкова који падају на терет корисника, кроз план отплате и обрачун лизинг накнаде и трошкова, али није прописана обавеза туженог да износ трошкова буде специфициран врстом и износом конкретног трошка, нити да се оваква спецификација доставља кориснику лизинга. Суштина цитираних одредаба је да корисник лизинга буде упознат са висином свих трошкова и лизинг накнаде, те да у складу са тим донесе одлуку да ли прихвата закључење конкретног уговора, а није нужно и да познаје структуру трошкова туженог. Тужени има право на наплату трошкова поводом реализације посла финансијског лизинга, па тако одредба уговора о лизингу којом се корисник лизинга обавезује на плаћање трошкова обраде захтева, није ништава сама по себи, под условом да је давалац лизинга кориснику при закључења уговора о лизингу доставио план отплате и обрачун лизинг накнаде и трошкова, који су садржали јасне и двосмислене податке о лизинг накнади и трошковима.

У конкретној ситуацији предметни уговор о лизингу садржи јасне и прецизне одредбе о трошковима предметног уговора о лизингу. План отплате кредита и обрачун лизинг накнаде и трошкова, који су саставни део уговора, садрже податак о ефективној каматној стопи и о укупном износу који корисник лизинга треба да плати даваоцу лизинга. На наведени начин тужилац био упознат са свим битним елементима уговора, укључујући и све трошкове који се односе на закључење конкретног уговора. Тужилац је такав уговор прихватио и са туженим закључио. Произлази да је правилан закључак првостепеног суда да не постоје разлози ништавости уговора о лизингу, те да је тужилац приликом закључења уговора био упознат са свим битним елементима уговора, укључујући и трошкове обраде захтева, те да је потписивањем уговора наведене трошкове прихватио као своју уговорну обавезу. Како је плаћањем наведених трошкова тужилац испунио своју пуноважну уговорну обавезу, то није основан захтев за враћање новчаног износа уплаћеног туженом по основу исте.

Правилан је и закључак првостепеног суда да је тужени имао право да током извршења уговора о лизингу наплати од корисника лизинга друге трошкове који су настали реализацијом финансијског лизинга, као што су трошкови опомене, чије враћање је предмет тужбеног захтева. Наведено произлази из цитираних одредаба Закона о финансијском лизингу, Одлуке НБС, али и из одредаба Општих услова пословања, који су саставни део уговора закљученог међу парничним странкама, а чије одредбе је тужилац прихватио као своје уговорне обавезе.

Без основа се жалбом тужиоца указује да му није била позната структура трошкова обраде захтева, односно од чега се ови трошкови састоје, Не постоји обавеза туженог да кориснике лизинга прецизно и појединачно обавести о структури трошкова обраде захтева. Тужени има право да ове трошкове наплати, а у поступку закључења предметног уговора тужилац је обавештен о висини ових трошкова и обавезу да исти плати прихватио је потписивањем уговора.

Ово су разлози због којих је првостепена одлука потврђена.

Правилна је одлука о трошковима поступка донета на основу чл. 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, па је првостепени суд правилном применом наведених

одредаба и Адвокатске тарифе обавезао тужиоца да туженом накнади трошкове поступка у износу од 48.000,00 динара.

Следом наведеног на основу чл. 390. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу I изреке пресуде.

Одлука као у ставу II изреке пресуде донета је на основу чл. 165. Закона о парничном поступку, па је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен, јер се односи на трошкове који нису били нужни за вођење поступка.

ТВ/СС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Татјана Влаисављевић,с.р.

За тачност отправка